

HEDVIG CHARLOTTA NORDENFLYCHT

Över en hyacint. Till –

(1762)

5 Du rara ört som ej din like
I färg, i glans, i täckhet har,
Bland all din släkt i *Floras* rike
Din fägring mest mitt öga drar:
10 På dina blad Naturen spelar,
I konst, i prakt hon yttrar sig,
Den fina balsam-lukt du delar,
Förnöjer och förtjusar mig.

15 Med trogen omsorg jag dig sköter,
En lindrig luft du andas får,
En häftig il dig aldrig möter,
För hetta, köld du säker står.
Ett livligt väder på dig fläktar,
20 Som tränger genom blad och knopp
Och när av värma du försmäktar
En kylig flod dig friskar opp.

25 Men liksom du min hydda pryder
Och dig i all din täckhet ter,
En grym förvandlings lag du lyder
Du vissnar, dör och finns ej mer.
Du hastigt all min möda glömmer
Och ledsnar vid min ömma vård,
30 Bland ringa stoft din fägring gömmer,
Du är ju otacksam och hård?

35 Men skall jag på en blomma klandra,
Det veka väsen klaga an,
Dess öde är att sig förändra,
Hon måste vara som hon kan.
Hon är ett gräs, hon skall förfallna,
Jag intet agg till henne bär.
40 Så ser jag ock ditt hjärta kallna
Det måste vara som det är.

